

Kroniek van een ongeborn renner – 8

“Ze zijn weeral ontsnapt !”

“Wie ?!”

“De Taelmans !”

Slechter dan de Daltons, die mannen... De Ontketende Taelmans in de laatste kilometer. In het peleton ging het gerucht vlot over de tong (die bij sommigen over het voorwiel sleepte). Prompt werd vooraan in de groep een korte krijgsraad gehouden.

Conclusie : niet te ketenen, niet in te tomen, dus laten gaan.

“Hier laat ik je los, Tim, van hieraf moet je gaan...”

Het leek hún rit wel, met ergens in de buurt van Elst een onverwachte stempel; maar dat de *Taalmanstraat* dood liep, konden we eigenlijk wel verwachten. En dat het misschreven was ook. Het zijn nu eenmaal geen gewone gasten.

Zo waren we op terugweg ergens tussen Wannegem en Kruishoutem, toen de tweede, *Der Alte*, een babbel opzette over kranten. Het ging licht bergop (vals plat voor de meesten, een stevige helling naar mijn normen), en de *jus* was al lang uit mijn benen. Ik voelde me in de licht euforische toestand vlak voor een coma. Hij begon over welke gazetten ik las, babbelde ronduit over de ene kwaliteitskrant na de andere, en zijn stem klonk me al langs om ijler in de oren. Toen hij aan *Het Parochieblad* kwam, ging bij mij het licht uit. Hij keek om, zag 170 m achter zich nog alleen het wit van mijn ogen, en fietste fluitend verder, de gedachten even ronddwalend in het tijdschriftenaanbod van vandaag. *Dag Allemaal...*

Na afzien is dalen wellicht mijn grootste specialiteit. Maar weinigen zullen op dit moment van het seizoen zo snel en zo diep in de vormcurve gedaald zijn als ik, zondag laatstleden. Als ware ik beland bij de Rode Kmehr in Cambodja, die 30 jaar geleden het Jaar Nul uitriepen.

---oooOOOooo---